

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 24 Duben 2009 22:59 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:00

Když našeho Pána ukřižovali, přitloukli nad jeho hlavu cedulku s nápisem „Král Židů“ Dost možná tam bylo připsáno i celé jeho jméno: „Ježíš Nazaretský, král židovský.“ I.N.R.I. Samozřejmě že ani vojáci, kteří konali popravu, ani římský prokurátor Pontius Pilatus, který vynesl rozsudek smrti, nepovažovali Ježíše za krále. Všechno jim připadalo jako fraška. Ježíšův podivný proces se jim jevil jako další důkaz nepochopitelných poměrů v židovské zemi. Jak vojáci-okupanti, tak vládce Pilát si nejspíš zgustli na té absurdní představě. „Tenhle vyhublý venkovan, tahle bezbranná osůbka že má být král! Cha, cha, cha.“ Nápis na kříži měl budit posměch: „Jen se na ně podívejte, na židáčky! Jak bláznivý, jak méněcenný národ, když tuhle lidskou trosku jsou někteří ochotni považovat za krále!“

Sestry a bratři, nápis nad popravištěm hlásal, že na kříži umírá král. Nechceme být podobni bezcitným vojákům. Nechceme být podobni chladnokrevnému Pilátovi ani vypočítavým

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 24 Duben 2009 22:59 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:00

velekněžím. Pro nás je ten nápis pravdivý. Ano, na golgotském kříži umírá král. Jeho království byste však v mapách marně hledali. „**Mé království není z tohoto světa,**“ ohradil se Ježíš při výslechu.

(J 18,36)

Během těch pár let, kdy Ježíš chodil krajem a chystal pro lidi svá kázání, nesčíslněkrát vyprávěl o Božím království. Že je všem lidem blizoučko nadosah, že je v něm místo pro každého, kdo touží po lásce. Hodně se Ježíš namluvil o Božím království. Stal se až jakýmsi živým znamením nebeského království, byl jeho zpřítomněním. Kde byl Kristus, tam lidé zažívali království Boží. Nyní však Ježíš umírá potupnou smrtí a nad hlavou jen označení „Král Židů“.

Kam se vlastně podělo jeho tak slibně naznačené *království*. Kde jsou všechny *mocné* činy, jimiž pomáhal druhým? Kam vyšuměla *sláva*

, se kterou jej před pár dny vítal rozjásaný dav při vjezdu do Jeruzaléma. Jsou nenávratně pryč anebo se snad ještě někde objeví? Opravdu je těžké objevit stopy Boží vlády a Božího majestátu v tragédii velkého pátku. Bývá těžké objevit Boží stopy v na-šem obyčejném světě, který si před sebou valí své každodenní tragédie. A přesto tak činíme. Objevujeme Boží stopy, objevujeme Boha ve světě. Každou modlitbu Páně uzavíráme slovy „*Neboť tvé je království i moc i sláva.*“

Není to jen takové vzletné a slavnostní zakončení otčenáše, jak by se mohlo zdát. Za těmi slovy se skrývá veliká odvaha víry. Odvaha vidět Pána Boha jednat ve všedním světě. Odvaha vidět Pána Boha i za nešťastným Ježíšovým údělem na Golgotě. Náš Pán a Vykupitel byl surově zavražděn. Poražený, bez království, bez moci, beze slávy zemřel Boží Syn na kříži. A my přesto dál voláme k Bohu: *tvé je království i moc i sláva*. Ano, abychom plněji nahlédli do události velkého pátku, musíme promýšlet, jak tomu vlastně bylo v ten den s Božím královstvím, s Boží mocí a s Boží slávou.

Tvé je království, modlíme se k Bohu. Když ukřižovaný Ježíš umíral, ne-bylo nikde vidět Boží kralování. V onu chvíli vládla krutost, zloba a násilí. A nad tím vším nápis posměšně hlásal: Ježíš Nazaretský, král Židů. Mnozí posměvači se toho chytili.

At' nyní sestoupí z kříže, ten Mesiáš, král izraelský, abychom to viděli a uvěřili.

(32)

Ti, kdo popravě přihlížejí, radí Ježíšovi, jak prokázat královskou nadvládu. „Ovládni situaci, zařiď vše ku svému prospěchu, přesvědči nás!“ Určují mu, jak má vypadat jeho kralování. Má vyklouznout z problémů, má zvítězit, triumfovat, má se vyhnout trápení. Jasná představa o království, jež dle libosti překypuje životem. Ovšem takové království nikde posměváčci nevidí, proto nevěří. Prý až uvidí, pak uvěří.

At' sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili,

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 24 Duben 2009 22:59 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:00

pokřikují na Ježíše.

Jenže ono království zůstává i nadále neviditelné.

Tvé je království, modlíme se k Bohu. To království nebije lidi do očí, to království je nutné hledat. Jistě, lze se vysmát zkrachovalému Ježíši. „Takhle že vypadá král a jeho království?!“ Ovšem Ježíš přece nikdy nesliboval, že Boží království všechny kolem oslní a uchvátí. Boží království se podobá semínku hořčice, které je zpočátku nepatrné a teprve časem vyroste. Boží království na nás nevykukuje z výkladních skříní, nýbrž je ukryté jako poklad v poli. Boží království není jako nějaké nákupní centrum na konci velkokapacitní dálnice, nýbrž je za úzkou branou, kterou se zdaleka ne každý protáhne. Ježíš i na kříži pokračuje v tom, co dělal dřív. Nikoho nenutí, nikoho neovládá. Jenom potichu svědčí a nabízí. „Milý človče, zkus žít podle Boha. Zkus žít s Bohem. Zažiješ požehnaný, naplněný život.“ A tak Ježíš nesestoupí z kříže a nezačne se chovat panský. V Božím království se totiž vláda neuplatňuje silovými opatřeními. Boží vláda se uskutečňuje tak, že se jí lidé dobrovolně podřídí a zakusí blahodárnost pravidel.

Tvá je i moc, modlíme se k Bohu. Také otázka Ježíšovy moci se dostala na přetřes při ukřižování.

Podobně se mu mezi sebou posmívali velekněží spolu se zákoníky. Říkali: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.“

(31)

Dlouhou

dobu jim byly trnem v oku Ježíšovy mocné skutky – když léčil chromé a choré, když sytil hladové, když vyvržené navracel do společnosti a když osvobozoval lidi spoutané zlem. Nepřátelé odmítali připustit, že za Ježíšovými činy je Bůh, a podezřívavě v nich hledali nějakou fintu, nějakou záludnost. Nyní protivníci jásají. Konečně Ježíšovi sklaplo. Je v koncích i se svými triky.

Jiné zachránil, ale sebe zachránit nemůže.

Zkrátka nemá takovou moc, jak se zprvu zdálo. Při pohledu na kříž je patrné, že Ježíšovi jakákoliv moc chybí. Nevzmůže se ani na ústní obranu.

Tupili ho i ti, kteří byli ukřižováni spolu s ním.

(32)

□□□□□□□□□□*Tvá je i moc*, modlíme se k Bohu. Kde zůstala Boží moc během velkého pátku? Proč je neviditelná, když by se mohla ve vypjaté chvíli přímo ukázkově uplatnit? Boží moc však

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 24 Duben 2009 22:59 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:00

nespočívá v tom, že se prosadí lidem a okolnostem navzdory. To dovede kdekdo – třeba takový bandita nebo terorista zcela nepopíratelně dokazuje svou moc a sílu. Ježíš však projevoval svou moc tím, že vzbuzoval v lidech důvěru. Povzbuzoval je, ať se změní sami, že je to možné. Nenařizoval, ať se změní svět nebo ať se změní ostatní lidé. Říkal, že nastal čas, abychom sami sebe předělali, abychom proměnili svůj způsob uvažování a teprve pak začali měnit svět.

Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Boží království. Změňte smýšlení a věřte dobrým zprávám.

(Mk 1,15)

Tak zní hlavní poselství evangelia. Probuzená důvěra, posílená víra – to je největší účinek Ježíšovy moci. Prostě že se člověk začne měnit zevnitř. Dokonce i když díky Kristu došlo k zázračnému uzdravení, Ježíš jednoznačně tvrdí, že se záchrana rodí v lidském srdci.

Tvá víra tě zachránila,

říká Kristus uzdraveným. (

Skrze víru jsme spaseni

, napíše později apoštol Pavel.

Ef 2

) Ukřižovaný není mocný v očích těch, kdo hledají silácké kousky. Má však dost moci probudit důvěru v lidech, kteří pod křížem hledají záchranu pro sebe a pro své bližní.

A do třetice: *tvá je i sláva*, modlíme se k Bohu. Co však má veřejná poprava společného s Boží slávou? Sláva patří vítězům, schopným umělcům, šikovným politikům a bohatým podnikatelům. Takoví lidé jsou věhlasní. V našich poměrech bývá slavný ten, o kom se hodně mluví v televizi a píše v novinách. Lidé umírající sem nepatří, zejména lidé krutě umírající před cizími zraky. Ježíšův konec je neslavný.

Tvá je i sláva, modlíme se k Bohu. Správně ale tušíme, že sláva Boží je jiná nežli sláva celebrit. Sláva nespočívá v tom, kdo se ke komu tulil na večírku či kdo má kolik peněz. Novinové hrdinové jsou možná věhlasní, ale nejsou příliš slávy hodní. Jenom se o nich hodně mluví. Avšak opravdové úcty a respektu dosáhnou málokdy. Nejdéle, nejjasněji a nejraději přeci vzpomínáme na ty, kdo nám pomohli. Kdo stáli při nás. Na své rodiče, na dobré kamarády a spolužáky, na moudré učitele a faráře, na příjemné kolegy z práce, na dovedné lékaře. I po letech jsou pro nás důležití a je nám jedno, kdo tehdy zrovna vyhrál ligu a zda prezidentoval Beneš, Novotný nebo Havel. Sláva navenek a sláva v srdci jsou dvě rozdílné věci. Evangelista Jan napsal o Ježíšovi:

Spatřili jsme jeho slávu. Slávu jakou má od Otce

jednorozený Syn, plný lásky a pravdy.

(J 1,14) G

olgotský kříž vypadá neslavně. Bůh se však oslavil tím, co pro nás udělal. Nenechal si svého milovaného Syna sám pro sebe v ústraní, nýbrž ho poslal za námi i s rizikem ztráty a smrti. Pro nás se Bůh vzdal se toho nejlepšího, co měl, a tím si získal naše srdce.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pátek, 24 Duben 2009 22:59 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:00

Sestry a bratři, dnes je velký pátek a my si připomínáme Ježíšovu smrt na popravišti. Na první pohled tam není po Pánu Bohu ani stopy. Přesto jsou tam Boží stopy nesmazatelně otištěné. Jen je najít. Nebijí do očí, ale jsou tam a nenápadně působí. A tak k velkému pátku, k tomu, co se v něm odehrávalo, i k našemu současnému světu a ke všemu, co se v našich životech odehrává, řekněme s důvěrou Pánu Bohu: ***tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.***

Izajáš 53,1-8 *690; 320; 324; 326* *Efezským 4,32-5,2*

Kázání na velký pátek, 10. dubna 2009.